

Не због оних који би дошли, већ због оних који су остали. А они изнели вино, ракију, грнчарију, само нема ко да купи. Осим понеког војника KFOR-а или заљубљеника хочанског вина.

Сувише је лепо у Хочи за Михољдан, упркос лошем времену и малом броју дошљака, да бисмо том догађају посветили само неколико реченица. Заслужују они много више. Бар то не кошта. Зато на наредним странама можете прочитати шири текст о Михољдану у Великој Хочи. Након што смо испратили све догађаје, а како ред налаже и нешто појели за заједничком трпезом, упућујемо се преко Велике Круше у Призрен.

МАРКИРАЊЕ ТЕРЕНА

И ма са год које стране стижете у Призрен, дочекују вас нове велелепне грађевине. Хотели, бензинске пумпе, трговачки центри, стоваришта и незаобилазна изградња саобраћајница. Град који је пре рата имао 80-ак хиљада становника сада је већи скоро три пута. И све остало се

Златко Маврић, „Свети Сјас“, Драган Смиљанић, Дански савет за избеглице и Рејчел Лојд, амбасада В. Британије

повећало, осим српског становништва. Тренутно та бројка у самом граду не прелази цифру од 20 лица, све са службеницима који долазе из околних села. Зато са надом да ћемо затећи потенцијалне повратнике упућујемо се до Цркве светог Ђорђа у самом центру града. Свега неколико десетина метара одатле требало би да почне изградња десет кућа, што би представљало први урбани повратак на Косову и Метохији уопште.

Због саобраћаних гужви на прилазу граду једва успевамо да се поздравимо са **Рејчел Лојд**, другом секретарком амбасаде Велике Британије у Приштини и њеним пратиоцима, **Златком Маврићем** и **Драганом Смиљанићем**, не успевајући да узмемо изјаву од ње. Предухитрила нас је наша друга екипа на челу са сниматељем **Гораном Томићем**, која је забележила и видео и аудио запис обиласка терена које би ускоро требало да постане градилиште. Ако нам је измакла госпођица Рејчел, нису повратници. Пуни су утисака и помешаних осећања. Довољних да се испуне још три стране нашег часописа.

ИЗНЕНАДНИ СУСРЕТ

Приликом обиласка Цркве светог Ђорђа примећујемо да се велико ради на уређењу порте. Шушка се да би и нови владика требало да се врати у царски град у владичански двор, већ одавно готов. Једнако као и парохијски. Нажалост и један и други су тренутно празни. Чува их, ако би се то тако могло рећи, једна млада Албанка при-

падница КПС-а. А у цркви сусрећемо два младића са чистим београдским дијалектом. Сазнајемо да се зову **Михајло и Иван**, да су често на Косову и Метохији, да припадају НВО “Срби за Србе” и да су навијачи Црвене звезде. И то они најватренији, који су недавно били и организатори хуманитарног концерта за помоћ народним кухињама на КиМ. Ред је да попијемо нешто, а частиће нас Драган Смиљанић, представник Данског савета за избеглице који

„Делије“ Михајло и Иван у порти цркве Св. Ђорђа

је иначе имплементатор пројекта повратка Срба у Призрен. И делије се помало чуде “нормалној” атмосфери у кафићу неколико метара удаљеном од Шадрвана. Сликају се за успомену, а радо би да прошетају Призреном. Увек на услузи Драганче их води у шетњу, а ми у сумрак крећемо ка Грачаници. Успут срећемо екипу “Светог Спаса”, Златка и Горана. Нису стигли да ураде покривалице за телевизијске прилоге, па журе пре мрака да то ураде. Они пут Каљаје, а ми Грачанице у коју стижемо тачно на пренос фудбалске утакмице Италија - Србија. И док у једном кафићу преко пута манастира гледамо шта поједини хулигани раде на огради стадиона, не можемо да се не сетимо она два “наша” навијача из Призрена. Они су имали храбрости да дођу овде, да обиђу светиње и српски народ, да им донесу паре за народне кухиње, за разлику од неких других чији су поступци обишли читав свет.

Скандалозни прекид утакмице није успео да нам потисне све оне лепе ствари које смо данас доживели и са којима тонемо у сан.

ЈОШ МАЊЕ СРБА

Упркос договору са челницима новоформираних локалних власти у Грачаници, да нам омогуће присуство посети **Хилари Клинтон**, исту нисмо могли да испратимо.

Лиљан - „српска“ улица